

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **B. S.**, zastoupený Mgr. Marianem Francem, advokátem se sídlem Škroupova 796/10, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021, č. j. 57 A 1/2021 – 22,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 12. 2020, č. j. CPR-26938-3/ČJ-2020-930310-V242, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 14. 7. 2020, č. j. KRPS-49893-27/ČJ-2020-010024, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 1 roku.

[2] Dne 12. 1. 2021 žalobce podal prostřednictvím svého zástupce ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalované, kterou krajský soud usnesením ze dne 18. 1. 2021, č. j. 57 A 1/2021 – 22, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Krajský soud shledal, že žaloba proti rozhodnutí žalované byla podána po uplynutí zákonné desetidenní lhůty, která vyplývá z § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Poukázal na to, že rozhodnutí žalované bylo zástupci žalobce doručeno dne 15. 12. 2020, poslední den lhůty k podání žaloby tedy nastal v pondělí 28. 12. 2020. Pokud však zástupce žalobce žalobu zaslal krajskému soudu teprve dne 12. 1. 2021, učinil tak po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Zmeškání lhůty k podání žaloby přitom nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

[4] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tvrdí, že rozhodnutí žalované mu bylo nesprávně doručeno, neboť ho obdržel jen jeho zástupce (dne 15. 12. 2020), který neměl úředně ověřenou plnou moc k přebírání zásilky za stěžovatele. Stěžovatel je proto přesvědčen, že rozhodnutí žalované mělo být doručeno přímo jemu a jeho doručení zástupci mělo jen informativní charakter. Uzavírá, že jeho zástupce žalobu podal jen „z obavy z prodlení“ a současně stěžovatele informoval, že pravděpodobně v brzké době obdrží rozhodnutí žalované.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Předmětem sporu v nynější věci je včasnost žaloby stěžovatele a s tím související otázka, zda rozhodnutí žalované bylo stěžovateli řádně doručeno prostřednictvím jeho zástupce.

[9] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že rozhodnutí žalované bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 15. 12. 2020 (viz doručenka na č. l. 9 správního spisu), tuto skutečnost ostatně nerozporuje ani stěžovatel v kasační stížnosti. Součástí správního spisu je i plná moc ze dne 15. 4. 2020 udělená stěžovatelem advokátovi Mgr. Marianovi Francovi (tedy stejnému zástupci, který jej zastupuje v nynějším řízení o kasační stížnosti) opravňující ho k zastupování stěžovatele v řízení o správním vyhoštění (doslova „*ke všem úkonům*“ v tomto správním řízení).

[10] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zvláštním zákonem, který stanoví jinou lhůtu, je v tomto případě zákon o pobytu cizinců, který v § 172 odst. 2 stanoví, že *žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění musí být podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout.*

pokračování

[11] Základním pravidlem vyplývajícím z § 34 odst. 2 správního řádu při doručování písemností správním orgánem, má-li účastník řízení ve správním řízení zástupce, je, že se písemnosti doručují pouze tomuto zástupci. Toto zákonné ustanovení se jako obecná právní úprava použije i na řízení o vyhoštění cizince. Výjimkou z pravidla o doručení písemností toliko zástupci účastníka řízení je situace, při níž má účastník řízení něco osobně vykonat. Tehdy je nutno doručit písemnost jak zástupci, tak účastníku řízení. Nejvyšší správní soud již dříve k tomuto pravidlu v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008 – 61 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), uvedl, že právě zástupce je tou osobou, která má hájit práva zastoupeného ve správním řízení, a proto „[n]ormuje správní řád zásadu, že i písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt pro účely řízení.“

[12] Rozhodnutí, kterým se končí správní řízení (jímž je také rozhodnutí žalované), není úkonem, kterým by se účastníku řízení ukládala povinnost něco v tomto řízení osobně vykonat, a to ani tehdy, jestliže tato rozhodnutí zakládají povinnost účastníka řízení k určitému plnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 As 53/2004 – 60). Není tedy pochyb o tom, že rozhodnutí žalované bylo dne 15. 12. 2020 správně doručeno osobě oprávněné jednat za stěžovatele (jeho zástupci), která byla k takovému úkonu stěžovatelem řádně zmocněna. To dokládá plná moc založená ve správním spise (v podrobnostech viz odstavec [9] shora), přičemž nebylo třeba, aby byla stěžovatelem udělena plná moc úředně ověřená. Proto také doručení rozhodnutí zástupci nemělo pouze informativní charakter (jak stěžovatel mylně uvádí v kasační stížnosti), ale mělo účinky stejné, jako kdyby bylo rozhodnutí oznámeno přímo stěžovateli. Proto také den doručení je rozhodným okamžikem pro určení počátku běhu lhůty k podání správní žaloby (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku).

[13] Kasační soud tak přisvědčuje krajskému soudu, že lhůta k podání žaloby v souladu s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. stěžovateli marně uplynula v pondělí 28. 12. 2020. Z doručky založené ve spise krajského soudu na č. l. 15 vyplývá, že zástupce stěžovatele žalobu prostřednictvím své datové schránky podal teprve dne 12. 1. 2021, tedy zjevně opožděně.

[14] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. naplněn není, a kasační stížnost tak není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měla procesně úspěšná žalovaná, které však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu